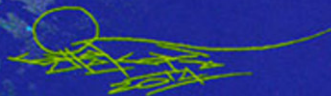

မင်းသိန်းလေး

ပြာနားတင်

လမင်းကို ထရံပေါက်မှကြည့်ခြင်း

ထုတ်ဝေသူအမှာ စကား

ဆရာမြသန်းတင့်၏ လမင်းကို ထရံပေါက်မှ ကြည့်ခြင်း စာအုပ်အား ၂၀၀၀ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် ပထမအကြိမ်အဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က မာတိကာတွင် အမှတ်စဉ် ၂၃ အထိ ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။

ယခုအခါ ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ပြန်လည်ထုတ်ဝေသောအခါ ပထမအကြိမ်တွင် မပါဝင်ရသေးသည့် ဆောင်းပါး (၁၁) ပုဒ်အား အမှတ်စဉ် (၁) လေဒီချက်တလေ၏ ချစ်သူမှ အန်ဒရေဂျီ၏ လိပ်ပြာတစ်ကောင်အထိထပ်မံဖြည့်စွက်ထားပါသည်။

စာချစ်သူများ နှစ်သက်လိမ့်မည်ဟု လည်း မျှော်လင့်မိပါသည်။

လေးစားစွာဖြင့်

လဝန်းရီပီစာပေ

လေဒီချက်တာလေ၏ ချစ်သူ

အင်္ဂလိပ်စာတတ် မြန်မာပရိသတ်အချို့သည် စာရေးဆရာကြီးဒီ၊ အိပ်ချ်လောရင့်(စ်)ရေး လေဒီချက်တာလေ၏ ချစ်သူ ဝတ္ထုကို ကြားဖူးကြ၏။ အချို့လည်း ဖတ်ဖူးကြ၏။ ဖတ်ဖူးကြသည် ဆိုသော်လည်း လောရင့်(စ်) အပြည့်အစုံရေးထားသော ဝတ္ထုကားမဟုတ်၊ ထုတ်ဝေသူတို့ ဖြတ်တောက်ထားသော "လေဒီချက်တာလေ၏ ချစ်သူ" ကိုသာ ဖတ်ဖူးကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထို လေဒီချက်တာလေ၏ ချစ်သူ ဝတ္ထုအပြည့်အစုံကို ညစ်ညမ်းသည် ဟူ၍ အရေးယူခံရမည် စိုးသောကြောင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး စာရေးဆရာကြီးသည် မိမိ၏ တိုင်းပြည်အင်္ဂလန်၌ မထုတ်ဝေဝံ့ဘဲ အီတလီ၊ ပြင်သစ် စသော နိုင်ငံများမှ ထုတ်ဝေခဲ့ရသည် ။ အင်္ဂလန်၌ ထုတ်ဝေသော စာအုပ်မှာ ဖြတ်တောက်ထားသော ဝတ္ထုမျှသာ ဖြစ်လေသည် ။

ထိုလေဒီချက်တာလေ၏ ချစ်သူ ဝတ္ထုကို ဒီ၊အိပ်ချ်လောရင့်(စ်)သည် သုံးကြိမ်ရေးလေသည် ။ ၁၉၂၆ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် သူသည် အင်္ဂလန်ပြည်သို့ နောက်ဆုံးအခေါက်အဖြစ် ရောက်ပြီး အပြန်တွင် အီတလီပြည် ဖလောရင့်နယ်၊ စကင်ဒီချီမြို့၊ ဗီလားမီရင်ဒါးအမည်ရှိသော အိမ်တွင် စ၍ ရေးသည် ။ ၁၉၂၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် မှ ပထမစာမူပြီးစီးလေသည် ။ ထိုနှစ် ဧပြီလတွင် ဒုတိယစာမူကို ရေးပြန်သည် ။ ၁၉၂၇ ခုနှစ် ကုန်ဆုံးခါနီးတွင် လောရင့်(စ်)သည် အတော်ပင် မကျန်းမမာ ဖြ

စံနေသည့်ကြားမှ တတိယစာမူကိုရေးလေရာ၊ ၁၉၂၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ပြီးစီးလေသည်။ ။

နောက်ဆုံးစာမူကို အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး အောက်လ်ဒတ်စ်ဟတ်စလေး ဇနီး၏ အကူအညီနှင့် လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ကူးပြီးလျှင် ဖလောရင့်(စ်)မြို့ရှိ စာအုပ်ရောင်းသမား အာရိယိုလီအား မိတ်ဆွေများ တစ်ဝိုက်တွင် ထုတ်ဝေရန် ပုံနှိပ်စေသည်။ ။ ယင်းသို့ ပုံနှိပ်ရာ၌ ပုံနှိပ်သူ၊ စာစီသူတို့မှာ အင်္ဂလိပ်စာ လုံးဝမတတ်ကြချေ။ အင်္ဂလိပ်စာလုံးများကို လက်နှိပ်စက်မူမှာ ပါသည့်အတိုင်း ကြည့်၍ စီကြရိုက်ကြသည်။ ။

၁၉၂၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၅ ရက်နေ့တွင် လောရင့်(စ်)သည် အင်္ဂလန်ပြင်သစ်၊ အမေရိကန်ပြည်ရှိ မိတ်ဆွေများ ထံသို့ သူ့ဝတ္ထုစာအုပ်ဝယ်ရန် စာရင်းသွင်းပုံစံများကို စ၍ ပို့သည်။ ။ ဧပြီလတွင် သူသည် ပရုများကို စ၍ ဖတ်သည်။ ။ မေလ ၂၄ ရက်နေ့တွင် နောက်ဆုံးပရုကို ဖတ်၍ ပြီးသည်။ ။ စာအုပ် ရိုက်နှိပ်ပြီးသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဇူလိုင်လ ပထမပတ်တွင် စာရင်းသွင်းထားသူများ ထံသို့ စာတိုက်မှ ပို့လေသည်။ ။ ထိုနှစ်မကုန်ခင်မှာ ပင် ပုံနှိပ်သူ အာရိယိုလီက ဒုတိယအကြိမ် အုပ် ၂၀၀ ထပ်၍ ရိုက်ပြီးလျှင် စက္ကူအကြမ်းစား ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ဂီနီနှင့် ရောင်းလေသည်။ ။ (ပထမအကြိမ်တွင် အုပ်ရေ ၁၀၀၀ ရိုက်သည်။ ။ တစ်အုပ်လျှင် နှစ်ပေါင်နှင့် ရောင်းသည်။ ။

ဝတ္ထုမှာ လူကြိုက်များ သဖြင့် အမေရိကန်ပြည်၊ ပြင်သစ်ပြည်တို့တွင် ခိုး၍ ရိုက်ကြသည်။ ။ ထိုသို့ ခိုး၍ ရိုက်ခြင်းကို ရပ်တန့်စေရန် လောရင့်(စ်)ကိုယ်တိုင်ပင် ပဲရစ်မြို့တွင် ၁၉၂၉ ခုနှစ်၊ မေလ၌ (စာရေးဆရာ၏ အများ သုံးစာအုပ် ထုတ်ဝေခြင်း) ဟု ခေါ်ဆိုကာ ထုတ်ဝေသည်။ ။ ထိုအကြိမ် ထုတ်ဝေရာတွင် လောရင့်(စ်)က လေဒီချက်တာလေ၏ ချစ်သူ ဝတ္ထု၌

ညစ်ညမ်းသော စကားလုံးများ ပါသည် ဟူသော စွပ်စွဲချက်ကို ချေပသည့် နိဒါန်းဆောင်းပါးကို ထည့်သွင်းပေးသည်။ ။

ထို့နောက် ၁၉၃၀ ခုနှစ်၊ လောရင့်(စ်) ကွယ်လွန်ပြီး နောက်နှစ်နှစ်ခန့်တွင် နယူးယောက်မြို့ရှိ အဲလ်ဖရက်ကနော့ဖ်နှင့် လန်ဒန်မြို့က မာတင်ဆက်ကာတို့ သည် ဝတ္ထုကို အကျဉ်းချုပ်ပြီးလျှင် ထုတ်ဝေကြသည်။ ။ ညစ်ညမ်းသည် ဆိုသော အပိုင်းများကို ဖြတ်တောက်၍ ထုတ်ဝေသဖြင့် လောရင့်(စ်)၏ မူရင်း ဝတ္ထုဟု မဆိုသာပေ။ မူရင်းအပြည့်အစုံဝတ္ထုကို ဥရောပတိုက်၌ သာ ထုတ်ဝေရဲလေသည်။ ။ အင်္ဂလန်ပြည်နှင့် အမေရိကန်ပြည်တို့ ၌ ဥပဒေကို ကြောက်နေကြရသောကြောင့် မဝံ့ရဲကြချေ။

အမေရိကန်ပြည်၌ လောရင့်(စ်)၏ ပထမ စာမူကိုယူ၍ ဒိုင်ယယ်လ်ပုံနှိပ်တိုက်က ပထမ လေဒီချက်တာလေ ဟူသော အမည်နှင့် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ။ ဒုတိယစာမူကိုမူ မည်သူကမျှ မူလအတိုင်း မထုတ်ကြပါ။ သို့ရာတွင် အီတလီပြည်၌ အီတာလျံဘာသာပြန်၍ ထုတ်ဝေခဲ့လေသည်။ ။

လောရင့်(စ်)၏ စာစုတွင် ဤလေဒီချက်တာလေ၏ ချစ်သူ ဝတ္ထုမှာ နောက်ဆုံး ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်သည်။ ။ လောရင့်(စ်)သည် ဤဝတ္ထုကို သုံးကြိမ်ရေးသည်။ ။ ပထမရေးပြီးစာမူကို ထပ်၍ ပြင်ခြင်းမဟုတ်။ စာမူသုံးခုပေါ်ပေါက် လာလေအောင် သုံးကြိမ်ပြန်၍ ရေးခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ထိုစာမူသုံးခုလုံးသည် ယခုအခါ၌ လောရင့်(စ်)၏ ဇနီးကွယ်လွန်သူ ဖရိဒါ၏ ဒုတိယခင်ပွန်း အိန်ဂျယ် လိုရဝက်ဂလီ၏ လက်ဝယ်ရှိသည် ဟု ဆိုသည်။ ။

၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် ညစ်ညမ်းသော စာပေပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေး အက်ဥပဒေကို ဗြိတိသျှပါလီမန်က ပြဋ္ဌာန်းလိုက်သောအခါ ယင်းဥပဒေ၌ ခြွင်းချက်များ ပါရှိလာသည်။ ။ ညစ်ညမ်းသော စာအုပ်နှင့်စာပေကို ခွဲခြား သတ်

မှတ်ထားချက်များ ပါလာသည်။ ။

ပင်ဂွင်းစာအုပ်တိုက်သည် ထိုဥပဒေ၏ အကာအကွယ်ဖြင့် စာရေးဆရာကြီးလောရင့်(စ်) အပြည့်အစုံ ရေးသားထားသော လေဒီချက်တာလေ၏ ချစ်သူ ဝတ္ထုကို ၁၉၆၀ ခုနှစ်၌ ထုတ်ဝေလိုက်၏။

ဤတွင် အင်္ဂလန်အစိုးရကပင် ပင်ဂွင်းစာအုပ်တိုက်ကို ညစ်ညမ်းသော စာအုပ်ထုတ်ဝေမှုဖြင့် တရားစွဲဆိုခဲ့လေရာ၊ အမှုစစ်ဆေးသောအခါ ပင်ဂွင်းစာအုပ်တိုက်က အစိုးရရှေ့နေချုပ်ကြီး၏ စွဲချက်တင်ပုံ၊ သက်သေများ ထွက်ဆိုပုံတို့ ကို အသေးစိတ် မှတ်တမ်းတင်ကာ လေဒီချက်တာလေ၏ အမှု ဟူသော စာအုပ်ကို ပြုစု ထုတ်ဝေပြန်လေသည်။ ။

အောက်ပါဆောင်းပါးမှာ အဆိုပါ စာအုပ်မှ အချက်အလက်များကို ရွေးနုတ်ချုံ့ယူ၍ တင်ပြထားသော ဆောင်းပါးဖြစ်သည်။ ။ ရှုမဝ၏ သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရှုမဝသည် ရာဇဝတ်မှုအားပေးသော အောက်လမ်းစာအုပ်များ ၊ ကာမရာဂလို့ဆော်သော စာအုပ်များကို အမြဲတမ်း ဆန့်ကျင်ခဲ့သည်။ ။ ဤဆောင်းပါးကို ထည့်သွင်းရာ၌ ရှုမဝ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ (၁)စာပေနှင့် ညစ်ညမ်းသော စာအုပ်ကို စာဖတ်သူတို့ ခွဲခြားသိမြင်နိုင်စေရန် (၂)ပွက်လောရိုက် သွားစေသည့် "လေဒီချက်တာလေ၏ ချစ်သူ" နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပါမောက္ခများ ၊ စာပေဝေဖန်ရေးဆရာများ ၊ စာရေးဆရာများ ၊ ဥပဒေပညာရှင်များ စသူတို့ ၏ ထင်မြင်ချက်တို့ ကို ရှုမဝ ပရိသတ်များ ကြားနာနိုင်စေရန် (၃) နိုင်ငံတွင် အောက်လမ်းစာပေများ မပေါ်ပေါက်ရေး အတွက် ပြည်သူတို့ ကပါ အသိဉာဏ်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းလုပ်ဆောင်ကြစေရန် (၄) ၁၉၅၉ ခု၊ ညစ်ညမ်းသော စာပေပုံနှိပ်ရေး အက်ဥပဒေအရ ပထမဆုံးတရားစွဲခံရသော ဝတ္ထုဖြစ်ပြီး Test Case ဥပဒေကို မှတ်ကျောက် တင်ကြည့်သောအမှု ဖြ

စံနေသဖြင့်လည်း စာပေလိုက်စားသူများ လေ့လာလိုက်စားစေရန်ရည်
သန်၍ ထည့်သွင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ။

စာတည်း

၁၉၆၀ ခုနှစ်သည် ကမ္ဘာကျော် "လေဒီချက်တာလေ၏ ချစ်သူ" အမည်ရှိ ဝတ္ထုကို ရေးသူ ဒီ-အိပ်ချ်-လောရင့်(စ်)၏ ၇၅ ကြိမ်မြောက် နှစ်ပတ်လည် ဖြစ်သည်။ ။ ကွယ်လွန်သည့် အနှစ် ၃၀ မြောက် နှစ်ပတ်လည်လည်း ဖြစ်သည်။ ။ ထိုနှစ်တွင် ကမ္ဘာကျော် "ပင်ဂွင်း" စာအုပ်တိုက်က "လေဒီချက်တာလေ၏ ချစ်သူ" ဝတ္ထုမူရင်းကို အင်္ဂလန်ပြည်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ထုတ်လိုက်သည်။ ။ ယခင်က ညစ်ညမ်းသည် ဟု ဆိုကာ ထုတ်ခွင့်မရဘဲနေခဲ့ရာမှ ပထမဆုံးအကြိမ် ထုတ်ဝေခြင်းပေတည်း။ ။

ဤတွင် အစိုးရရှေ့နေချုပ်ကြီးက "ပင်ဂွင်း" စာအုပ်တိုက်အား ၁၉၅၉ ခု၊ ညစ်ညမ်းသော စာပေပုံနှိပ်ရေး အက်ဥပဒေအရ စွဲချက်တင်လိုက်သည်။ ။

"ယေဘုယျ ခြုံ၍ ကြည့်ပါက စာအုပ်၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုသည် စာအုပ်ထဲတွင် မရှိသည့် အကြောင်းအရာများကို ဖတ်စရာအကြောင်း ရှိသူများအား ဟိရိသြတ္တပ္ပတရား ကင်းမဲ့ကြောင်းနှင့် အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားစေကြောင်း ရည်ရွယ်ရန်ကဲ့သို့ဖြစ်လျှင် ထိုစာအုပ်ကို ညစ်ညမ်းသည် ဟု မှတ်ယူရမည်..." လို့ ဖော်ပြထားပါတယ်။ ဒါဟာ "ညစ်ညမ်း" သော ဆိုတဲ့ စကားကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်ပင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဥပဒေ ပုဒ်မ(၂) ကတော့ အဲဒီလို ညစ်ညမ်းတဲ့ စာကို ပုံနှိပ်သူကို ပေးရမယ့် ပြစ်ဒ

ဏ်နှင့် ပတ်သက်ပါတယ်။ ခု ကျွန်တော်ဖော်ပြခဲ့သော ပုဒ်မ(၄) ကတော့ အဆိုပါပြစ်မှုက ကင်းလွတ်ချက်ပုဒ်မ ဖြစ်ပါတယ်။ အကယ်၍ ဥပဒေ ပုဒ်မ(၁) အရ ညစ်ညမ်းတယ်လို့ ဆိုနိုင်တဲ့ စာအုပ်ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေမိသည့်တိုင် ခုဖော်ပြမယ့် ပုဒ်မ(၄) အရ အခြေအနေများ နဲ့ ကိုက်ညီရင် ကင်းလွတ်ချက် ရနိုင်ပါသေးတယ်။ ပုဒ်မ(၄) မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဆိုထားပါတယ်။

"အငြင်းထွက်နေသော စာအုပ်ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းသည် သိပ္ပံပညာစာပေ၊ အနုပညာ သို့မဟုတ် ပညာဗဟု သုတ ရှာမှီးခြင်း၊ သို့မဟုတ် အခြား အများ ပြည်သူနှင့် စပ်လျဉ်းသော ပြဿနာများ ၏ အကျိုးစီးပွား အတွက် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အများ ပြည်သူ ကောင်းကျိုး အတွက် ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်သည် ဟု မှန်ကန်စွာ ပြောဆိုနိုင်ပြီးဖြစ်လျှင် မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက် ကိုမျှ ပုဒ်မ(၂) ကို ကျူးလွန်သည် ဟု ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်း မပြုရ"လို့ ဆိုထားပြန်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့... ဂျူရီလူကြီးမင်းများ ရှေ့မှောက်မှာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ဖို့ ပြဿနာ (၂)ရပ် ပေါ်ထွက်လာပါတယ်။

ပထမ ပြဿနာကတော့ ဖော်ပြပါ စာအုပ်ထုတ်ဝေခြင်းသည် ဥပဒေ ပုဒ်မ (၁) နှင့် ငြိစွန်းခြင်း ရှိသလား။ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်သူများ အဖို့ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားစေရန်နှင့် ဟီရိုဩတ္တပ္ပတရား ပျက်ပြားစေရန် ရည်ရွယ်သော သဘောရှိသလား... ဆိုတဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ဟာ မညစ်ညမ်းဘူးဆိုရင် ပြဿနာဟာ ဆုံးခန်းတိုင်ရောက်သွားပါပြီ။ လူကြီးမင်းများက တရားခံဟာ အပြစ်မရှိဆိုပြီး လွှတ်လိုက်ဖို့ ပဲ ရှိပါတယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ဒီစာအုပ်ဟာ ပုဒ်မ (၁)နဲ့ ငြိစွန်းပြီး ညစ်ညမ်းတယ်ဆိုလို့ ရှိရင် လူကြီးမင်းများ ဟာ ပုဒ်မ(၄)ပါ ကင်းလွတ်ချက်နဲ့ အကျုံးဝင်နေတဲ့ ဒုတိယ ပြဿနာကို ဆက်လက်စဉ်းစားဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်။ ဒီစာ

အုပ်ကို ပုံနှိပ်ခြင်းဟာ သိပ္ပံပညာ၊ စာပေ၊ အနုပညာ သို့မဟုတ် ပညာဗဟု သုတ ရှာမှီးခြင်း သို့မဟုတ် အများ ပြည်သူနှင့် စပ်လျဉ်းသော ပြဿနာများ ၏ အကျိုးစီးပွားဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အများ ပြည်သူတို့ ကောင်းကျိုးအတွက် ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ မှန်ကန်စွာ ပြဆိုပြီး ဖြစ်ပါသလား။"

ယင်းအမှုသည် ကမ္ဘာ့စာပေလောကနှင့် တရားဥပဒေလောကအဖို့ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်လာသည် ။ တရားလိုရှေ့နေမှာ မစ္စတာ ဂရစ်ဖစ်ဂျိုး ဖြစ်၍ တရားခံရှေ့နေများမှာ မစ္စတာဂျီနယ်ဂါဒီနား၊ မစ္စတာဟတ်ချင်ဆန် နှင့် မစ္စတာဒူကန်းတို့ ဖြစ်ကြသည် ။ အမှုကို ၁၉၆၀ ခု၊ အောက်တိုဘာလ ၂၀ရက်မှ နိုဝင်ဘာလ ၂ရက် နေ့ထိ စစ်ဆေးသည် ။ တရားခံဘက်က သက်သေပေါင်း ၃၆ ယောက်ကို တင်ပြခဲ့သည် ။ ယင်းတို့ အနက် တက္ကသိုလ်များမှ အင်္ဂလိပ်စာပါမောက္ခများ ၊ စာရေးဆရာများ ၊ ကဗျာဆရာများ ၊ သတင်းစာဆရာများ ၊ ဘာသာရေး ခေါင်းဆောင်များ ၊ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူများ စသည် တို့ ပါဝင်သည် ။ မစ္စတာ ဂရစ်ဖစ်ဂျိုးက "ညစ်ညမ်းသောစာပေ"ကို ရှည်လျားစွာ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ပြပြီးနောက် စီရင်ထုံးများကိုလည်း ကိုးကားကာ စွဲချက်တင်သွားလေသည် ။

"ဂျူရီ လူကြီးများ ခင်ဗျား ... ခုစာအုပ်အကြောင်းကို နည်းနည်းပြောချင်ပါတယ်။ အတိုချုပ်ပြီး ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ စာအုပ်ဟာ လေဒီချက်တာလေဆိုတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် အကြောင်းကို ရေးထားတဲ့ စာအုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ လေဒီချက်တာလေဟာ ခပ်ရွယ်ရွယ် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်ခင်ကလေးမှာ ဆာကလစ်ဖို့ ဆိုသူနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ပါတယ်။ စစ်ကြီးဖြစ်လာတော့ ဆာကလစ်ဖို့ ဟာ စစ်ထဲမှာ ဒဏ်ရာရလာခဲ့ပါတယ်။ ခါးအောက်ပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံး ချဉ်းနဲ့ ပြီး သူ့မိန်းမနဲ့ ကာမရာဂစပ်ယှက်ခြင်း မပြုနိုင်လောက်အောင်

သွက်ချာပါဒလိုက်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ ယောက်ျားရဲ့ ဖြေ
ဖျော်မှုကို မရတော့ဘဲနဲ့ သူ့ယောက်ျားရဲ့ အမဲပစ်ကွင်းစောင့်သမားနဲ့
ကာမဆန္ဒကို ဖြေဖျောက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ဟာ ကာမရာဂ ငတ်မွတ်
ခေါင်းပါးတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ ကွင်းစောင့်သမားတို့ ဖောက်ပြားကြပုံကို
ရေးထားတဲ့ စာအုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးမှာ ကာမရာဂစပ်
ယှက်ကြပုံတွေကို ရေးပြထားပါတယ်။ ကျွန်တော့်အထင်မှာ ဖြင့် စာအုပ်
တစ်အုပ်လုံးမှာ ကာမရာဂစပ်ယှက်ပုံကို (၁၃) ကြိမ်လောက် ရေးပြထား
တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒီလိုရေးပြတဲ့ အခါမှာ လည်း ပထမတစ်ကြိမ်က
လွဲ၍ ကျန်တဲ့ (၁၂)ကြိမ်ဟာ အသေးစိတ် ရေးဖွဲ့ထားချက်များ ဖြစ်ပါတယ်။

ပထမအကြိမ် ကာမရာဂ စပ်ယှက်ပုံကို ရေးထားတာလောက်ကို ဖတ်ရင်တော့ ဒီစာအုပ်ဟာ ပြောသလောက် မဆိုးပါဘူးလို့ လူကြီးမင်းများကိုယ်တိုင် ထင်ကောင်းထင်မိမှာ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက် (၁၂)ကြိမ်ကို ရေးထားပုံကတော့ တွေးလုံးတောင် ချန်မထားတော့ဘဲ အသေးစိတ် ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး ဖော်ပြသွားပါတယ်။ ကန့်လန့်ကာဖုံးထားတဲ့ အခါရယ်လို့ တောင် မရှိတော့ပါဘူး။ ဒီစာအုပ်ကိုဖတ်ရင်း စာဖတ်သူဟာ သူတို့ နှစ်ယောက်နဲ့ တွင် မကဘူး အိပ်ရာပေါ်အထိ ပါသွားတယ်လို့ ခံစားရလောက်အောင် ရေးထားပါတယ်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ဆိုတော်ပါသေးရဲ့ ၊ ခုတော့ အိပ်ရာပေါ်တွင် မကဘူး၊ တွေ့တဲ့ နေရာမှာ ဖောက်ပြန်ကြပုံတွေကိုပါ ရေးထားပါသေးတယ်။ တစ်ခါဟာ မိန်းမဆောင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါဟာ သူ့ယောက်ျားရဲ့ အခန်းထဲမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါဟာ တောထဲက တဲကပြင်ကလေးမှာ စောင်ခင်းလျက် ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါဟာ ချုံအောက် မြက်ခင်းပေါ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါဟာ မိုးရေထဲမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ

အဝတ်ဗလာဖြစ်ပြီး ... ရေတွေစိုရွဲနေပါတယ်။ တစ်ခါဟာ ကွင်းစောင့်ရဲ့ တဲကလေးထဲမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအခန်းမှာ လည်း ပထမတစ်ကြိမ် ကာမရာဂ စပ်ယှက်ကြတော့ အိမ်ရှေ့မှာ ဖြစ်ပြီး၊ နောက် တစ်ညလုံး အိမ်ခန်းထဲမှာ ဖောက်ပြန်ကြပြန်ပါတယ်။ တစ်ခါဟာ... ဘလွန်းစ်ဘဲရီရပ်က တည်းခိုခန်းထဲမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား... အဲဒီအခန်းတွေကို ဖတ်တဲ့ အခါတိုင်းမှာ နေရာနဲ့ အချိန်သာ ကွဲပြားပါတယ်။ အလေးအနက် ပြုထားတဲ့ အချက်ကတော့ ကာမဂုဏ်ခံစားမှု၊ ဖြေဖျော်မှုနဲ့ ကာမရာဂနှိုးဆွမှုတို့ ကို အလေးပေးထား တာချည်းပါပဲ..."

"စာအုပ်ထဲမှာ ပါတဲ့ စကားလုံးများ ဟာလည်း ညစ်ညမ်းလှပါတယ်။ သာမန်အားဖြင့်တော့ ဒီစကားလုံးများ ဟာ ရုံးတော်ရှေ့မှာ ပါးစပ်ကထွက်ဖို့ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကြောင့် စွဲချက်တင်ရခြင်း ဖြစ်တဲ့ အတွက် မထွက်ဘဲနေလို့ မရတော့လောက်အောင် ဖြစ်လာပါတယ်။ Fuck ဆိုတဲ့ စကားလုံးက အကြိမ်ပေါင်း (၃၀)ထက်မနည်း သုံးထားတာတွေ့ရပါတယ်။ Cunt ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို (၁၄)ကြိမ် သုံးထားပါတယ်။ Balls ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို (၁၃) ကြိမ်သုံးထားပါတယ်။ Shit ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ Arse ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို (၆) ကြိမ်၊ Cock ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို (၄) ကြိမ်၊ Piss ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို (၃) ကြိမ် သုံးစွဲထားတာကို တွေ့ ရပါတယ်။

"ဒီစာအုပ်ကို ရုံးတော်မှာ တင်ပြီး တရားစွဲဖို့ တာဝန်ရှိလာပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တရားလို ရှေ့နေအနေနဲ့ ဝတ္ထုသွားနဲ့ စာပုဒ်အချို့ကို ရုံးတော်ကသိရှိအောင် ကောက်နုတ်ပြရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်"

တရားလိုရှေ့နေ မစ္စတာဂျူးက ရုံးတော်သို့ စွဲချက်တင်လိုက်သည် ။ တရားခံ၏ ရှေ့နေကြီး မစ္စတာဂါဒီနားက စွဲချက်မတင်သင့်ကြောင်း ပြန်

၍ လျှောက်လဲသည်။ သူ၏ လျှောက်လဲချက်တွင် "ပင်ဂွင်း" စာအုပ်တိုက် ၏ ဂုဏ်ပုဒ်များကို ထုတ်ဖော်သွားပြီးနောက် ညစ်ညမ်းသောစာပေ ပုံနှိပ် ရေး ဥပဒေ၏ ရည်ရွယ်ချက်များကို ရှင်းလင်းပြောပြသွားသည်။ "ညစ် ညမ်းသော" ဆိုသည့် စကားလုံးများ ၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း တင်ပြသွား ၏။ စာအုပ်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မူ တရားခံရှေ့နေကြီး မစ္စတာဂါ ဒီနားက အောက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုသွားလေသည်။

"၁၉၅၉ ခု၊ ညစ်ညမ်းသော စာပေပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေး အက်ဥပဒေကို မပြဋ္ဌာန်းမီတုန်းကဆိုရင် ညစ်ညမ်းတဲ့ စာပေတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဗြိတိ သျှ ကွန်မွန်းလောမှာ ချို့ယွင်းချက် သုံးချက်ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါကို ပါလီမန် ကလည်း ဝန်ခံ အသိအမှတ်ပြုခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမ-တရားလိုဟာ စာအုပ် တစ်အုပ်လုံးကို မဖတ်ဘဲ၊ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အပိုဒ်လောက်ကိုသာ ရွေးထုတ်ပြီး သက်သေပြခွင့်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိယ-စာအုပ်တစ်အုပ် ကို ညစ်ညမ်းတယ်၊ မညစ်ညမ်းဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့ စံထားမှုဟာ လူငယ်တွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုပဲ စံထားပါတယ်။ တခြား အသက်အရွယ်ရောက် ပြီး စဉ်းစားဉာဏ်ကို စံမထားတော့ဘူး။ လူငယ်တွေဖတ်လို့ မသင့်ဘူး ထင်ရင် ညစ်ညမ်းတဲ့ စာပေစာရင်းထဲ သွင်းလိုက်တော့တာပါပဲ...။ စာ အုပ်တစ်အုပ်ဟာ လူငယ်ဖတ်ရင်လည်း ညစ်ညမ်းရမယ်၊ လူကြီး ဖတ်ရင်လည်း ညစ်ညမ်းရမယ်၊ ဒါမှ ညစ်ညမ်းတယ်လို့ ခေါ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ လူကြီးဖတ်လို့ မညစ်ညမ်းဘဲ လူငယ်ဖတ်မှ ညစ်ညမ်းမယ် ဆိုလို့ ရှိရင် ညစ်ညမ်းတယ်လို့ မခေါ်နိုင်သေးပါဘူး။

တတိယ- ဒီဥပဒေ မပြဋ္ဌာန်းခင်အထိ ဥပဒေထဲမှာ စာပေနဲ့ ညစ်ညမ်းတဲ့ စာကိုခွဲခြားခြင်း မပြုခဲ့ပါဘူး။ ပေါ်နိုင်ဂရပ်ဖီလို့ ခေါ်တဲ့ ညစ် ညမ်းတဲ့ စာကို တိုက်ရိုက် အဓိပ္ပာယ်ပြန်ရင် ပြည့်တန်ဆာ များက ရေး တဲ့ စာလို့ အဓိပ္ပာယ် ထွက်ပါတယ် ...။ ညစ်ညမ်းတဲ့ စာနဲ့ ပတ်သက်လို့

တရားဝန်ကြီး မစ္စတာတေးဘဲလ်က အောက်ပါအတိုင်း ဖွင့်ဆိုသွားခဲ့ဖူးပါတယ်...။

(ညစ်ညမ်းသောစာပေများကို မနှိပ်ကွပ်အပ်ကြောင်းဖြင့် ရုံးတော်မှ ဂျူရီလူကြီးများက ယူဆကြသည် ဟု ကျွန်ုပ်တို့မထင်ပေ။ ညစ်ညမ်းသော စာအုပ်များ သည် စာပေမဟုတ်ပေ။ ၎င်းတို့ တွင် ရည်ရွယ်ချက်မရှိ၊ ၎င်းတို့ ၌ စေတနာမရှိ၊ ၎င်းတို့ ၌ အတွေးအခေါ်မရှိ၊ ၎င်းတို့ ၌ ဘာမျှမရှိပေ။ ၎င်းတို့ သည် အညစ်အကြေးမျှသာ ဖြစ်၍ နှိပ်ကွပ်ပစ်အပ်ပေသည်) လို့ ဆိုဖူးပါတယ်။ ယခု ၁၉၅၉ ခု၊ ညစ်ညမ်းသောစာပေ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေး အက်ဥပဒေကို အတည်ပြုပြီးပါပြီ။ ဒီဥပဒေမှာ ရည်ရွယ်ချက်နှစ်ချက် ရှိပါတယ်။ တစ်ချက်က ညစ်ညမ်းတဲ့ စာပေများ ပုံနှိပ်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်တဲ့ ဥပဒေကို ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ရန်၊ စာပေကို အကာအကွယ်ပေးရန်နှင့် ညစ်ညမ်းတဲ့ စာပေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဥပဒေကို ခိုင်မာသည် ထက် ခိုင်မာအောင် ပြုလုပ်ရန် ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ ညစ်ညမ်းသောစာတွေကို တရားစွဲဆိုရာမှာ လွယ်ကူစေရန်နှင့် စာပေကို ကာကွယ်ရာမှာ အထောက်အကူ ပြုစေရန်တို့ ဖြစ်ပါတယ်..."

"ဂျူရီလူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား . . . ဒီစာအုပ်ကို လူကြီးမင်းများ ဖတ်ရှုကြည့်တဲ့ အခါမှာ စာရေးဆရာ ဆိုလိုချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို တွေ့လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ စာရေးဆရာဟာ ဃရာဝါသကိစ္စဆိုတဲ့ အိမ်ထောင်ခြင်းကိစ္စကို လေးလေးနက်နက် ထောက်ခံသူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ တိတ်တဆိတ် ဖောက်ပြားခြင်းဟာ စိတ်ကျေနပ်မှုကို မပေးနိုင်ဘူး ... ။ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျားဟာ မှန်ကန်တဲ့ အချစ်ပေါ်မှာ အခြေခံပြီး မှန်ကန်တဲ့ ဆက်ဆံရေးကိုသာ ထူထောင် သင့်တယ်လို့ စာရေးဆရာက ညွှန်ပြထားပါတယ် ..."

"နောက်ပြီးတော့လည်း စာရေးဆရာဟာ ကျွန်တော်တို့ ခေတ် လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူရဲ့ ထင်ပုံမြင်ပုံများကို ဖော်ပြထားပါသေးတယ်။ သူဟာ စက်မှုလက်မှု တော်လှန်ရေးကြီးကို မနှစ်သက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်လူငယ်တွေဟာ ကိုယ်ခန္ဓာကို အသားမပေးကြဘဲ၊ စိတ်အလိုဆန္ဒတွေကို အသားပေးကြလွန်းတယ်လို့ စာရေးဆရာက ယူဆပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ကြီးမှာ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အနိဋ္ဌာရုံတွေကို နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ ကုစားမရဘူးလို့ ယူဆပါတယ်။ အနိဋ္ဌာရုံတွေကို ကုစားဖို့ ရာက လူအချင်းချင်း အထူးသဖြင့် မိန်းမနဲ့ ယောက်ျားတို့ အချင်းချင်းကြားမှာ မှန်ကန်တဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ပြန်ရောက်အောင်လုပ်ဖို့ နည်းလမ်းတစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်လို့ စာရေးဆရာက ယူဆပါတယ်။ သူ့အဆိုအရ လူ့ဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံး အရာတစ်ခုကတော့ ချစ်မေတ္တာသက်ဝင်နေတဲ့ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျားရဲ့ ဆက်ဆံရေးဖြစ်ပါတယ်။ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျားရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ ဖွဲ့စည်းပေါင်းစပ်မှုဟာ ဆက်ဆံရေးမှ အဓိက အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စဟာ မှန်ကန်ပြီး အဓိကကျပါတယ်။ ရှက်စရာ ကြောက်စရာကိစ္စ မဟုတ်ဘဲ ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ကျွေးမွေးသင့်တဲ့ ကိစ္စဖြစ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်..."

"ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမြင်နှစ်မျိုးရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ အမြင် တစ်မျိုးကတော့ ဖိုမဆက်ဆံရေးကိစ္စဟာ စက်ဆုပ်ရွံရှာစရာ ကောင်းတယ်။ ညစ်ညမ်းတယ် ...၊ ဒုစရိုက်အလုပ်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အမြင် ဖြစ်ပါတယ်။ စာရေးဆရာရဲ့ အမြင်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ လောရင့်(စ်)စ်ဟာ စာရိတ္တပြုပြင်ရေးသမားပီပီ... အချစ်မပါတဲ့ ဖိုမဆက်ဆံရေး၊ အကွပ်အကဲမရှိ ဖောက်ပြားတဲ့ ဖိုမဆက်ဆံရေး ...၊ တွေ့ရာကြုံရာမှာ နှီးနှောတဲ့ ဖိုမဆက်ဆံရေးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆန့်ကျင်ပါတယ်။ သူဟာ

ချစ်မေတ္တာ သက်ဝင်နေတဲ့ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျားရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ပေါင်းစပ်ဖွဲ့ စည်းမှုနဲ့ သူတို့ နှစ်ဦး တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးရဲ့ သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး ခိုင်မြဲတဲ့ မှန်ကန်မယ့် အိမ်ထောင်ရေးကို လိုလားပါတယ်။ ဒီလို အိမ် ထောင်ရေးမျိုးကိုသာလျှင် သန့်ရှင်းတယ်။ အဓိကကျတယ်။ ပုံမှန်ဖြစ်တယ်။ အားပေးသင့်တဲ့ အရာ ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆသူဖြစ်ပါတယ်။"

ဤနေရာတွင် တရားခံ၏ ရှေ့နေကြီးက စီရင်ထုံးများကို ကိုးကား ပြသွားသည် ။ ပြီးမှ ...

"ဒါကြောင့်မို့ တရားခံကိုယ်စား လျှောက်ထားလိုတဲ့ အချက်ကတော့ တစ်အချက်.... ဒီစာအုပ်ဟာ မညစ်ညမ်းဘူး ဆိုတဲ့ အချက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ဟာ မည်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုမျှ အကျင့်ပျက်ပြားစေရန် သော်လည်းကောင်း၊ ဟီရိုဩတ္တပ္ပတရား ကင်းမဲ့စေရန် သော်လည်း ကောင်း ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါဘူး။ ဒီစာအုပ်ဟာ ဥပဒေပုဒ်မ (၄) မှာ ဖွင့် ဆိုထားတဲ့ အတိုင်း အများ ပြည်သူ၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် ပုံနှိပ်ထုတ် ဝေခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ နှစ်အချက် ... စာရေးဆရာ တစ်ယောက်အနေ နဲ့ လောရင့်(စ်)ရဲ့ အဆင့်အတန်းနဲ့ တကွ အင်္ဂလိပ်စာပေမှာ သူရဲ့ နေရာ ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ သောမတ်ဟာ မရှိတဲ့ နောက် လောရင့်(စ်)ဟာ ရှေ့တန်းအကျဆုံး၊ အကြီးကျယ်ဆုံးသော ဝတ္ထုရေးဆ ရာဖြစ်ပါတယ်။"

ဒါကိုတော့ ဘယ်သူမှ ငြင်းနိုင်မယ်မထင်ပါဘူး ... ။ သူသေပြီး နှစ် ပေါင်း (၃၀) အတွင်းမှာ သူ့စာပေကို ဋီကာဖွင့်တဲ့ စာအုပ်ပေါင်း (၈၀၀) ကျော်လောက် ထွက်ခဲ့ကြပြီး ကမ္ဘာအနှံ့အပြားမှာ တွင် ကျယ်စွာ ရောင်း ခဲ့ရတာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် စာရေးဆရာရဲ့ အဆင့်အတန်းကို အကဲခတ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ သုံးအချက် ... ကျွန်တော်တင်ပြမယ့် သ

ကံသေ ထွက်ချက်များ ဟာ ဝတ္ထုရဲ့ သဘာဝဦးတည်ချက်ကို ဖော်ပြပါလိမ့်မယ်။ သက်သေတစ်ဦးစီရဲ့ ထွက်ချက်ဟာလည်း စာအုပ်ရဲ့ စာပေအရည်သွေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေ ပါဝင်ပါလိမ့်မယ်။ စာပေအရည်အသွေးလို့ ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ရေးဟန်၊ အဖွဲ့အနွဲ့ စသည် တို့ တွင် မကပါဘူး၊ စာရေးဆရာပြောပြလိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပါ အကျိုးဝင်နေပါတယ်။ ။ လူကြီးမင်းများ သိတော်မူကြတဲ့ အတိုင်း အဲဒီစာအုပ်မှာ လောရင့်(စ်) တင်ပြလိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ တခြား မဟုတ်ပါဘူး...။

သူ့ခေတ် အင်္ဂလန်ပြည် လူမှုအဖွဲ့ အစည်းဟာဖြင့် "စက်ကိရိယာခေတ်ကြီး"ကြောင့် မသန့်ရှင်းတော့ဘူး၊ လူတွေဟာ ငွေကိုသာ အဓိကထားနေကြပြီ၊ ဒါကြောင့်မို့ လူတွေဟာ စိတ်ချင်း သဟဇာတ ဖြစ်အောင် လုပ်သင့်ကြပြီ ...။ အထူးသဖြင့် ချစ်မေတ္တာ သက်ဝင်နေတဲ့ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျားရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ပြုပြင်သင့်ပြီ၊ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျားရဲ့ ဆက်ဆံရေးကိစ္စဟာ ရှက်စရာ ကောင်းတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ။ မသန့်ရှင်းတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ။ မမှန်ကန်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ၊ မပြောသင့်မဆိုသင့်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ... ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်ပါတယ်...။ လေးအချက် ... အဲဒီဝတ္ထုထဲမှာ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျားရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းမှုကို ဖော်ပြထားတဲ့ ကိစ္စဟာ လိုအပ်တဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုဖော်ပြမှုလည်း သူဆိုလိုချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ လောရင့်(စ်) ဟာ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို ထပ်တလဲလဲ ရေးသားတတ်တဲ့ စာရေးဆရာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ ညစ်ညမ်းတယ်လို့ ဆိုတဲ့ စကားလုံးများကို မကြာခဏသုံးစွဲသွားတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ် ...။ သူဟာ စကားလုံးတစ်လုံးကို စာတစ်မျက်နှာထဲတွင် ဆယ်ခါထက်မနည်း သုံးလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီဝတ္ထုထဲမှာ ညစ်ညမ်းတယ်ဆိုတဲ့ စကားများကိုသုံးတဲ့ ဇာတ်ဆောင်ဟာ

တကယ့်ဘဝနဲ့ ကိုက်ညီပါတယ်။ ဒီလို အတန်းအစား၊ ဒီလို လူမျိုးဟာ အပြင်မှာ လည်း အဲဒီလို သုံးစွဲလေ့ရှိပါတယ်။ စာရေးဆရာဟာ ဒီစကားလုံးတွေကိုက ညစ်ညမ်းတယ်ဆိုတဲ့ အဘိဓာန်ထဲကနေ ဆွဲထုတ်ပြီး သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မယ့် သာမန်စကားလုံး တစ်လုံးအဖြစ် ရောက်အောင် ကြိုးပမ်းခြင်းမျှသာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။

ဒီစကားလုံးတွေဟာ ရှက်စရာ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ ပညတ်ကြီးဖုံးနေတဲ့ အတွက် စာရေးဆရာက ဒီပညတ်ကြီးကို ဖယ်ရှားပြီး အမှန်ကိုဖော်ထုတ်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမတစ်ကြိမ် ဖတ်လိုက်ရတုန်းတော့၊ ဒီစာလုံးကို ဖတ်လိုက်ရတော့ဟာ ... တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖတ်သားကျလာတဲ့ အခါကျတော့ စာလုံးတစ်လုံး၊ အက္ခရာ တစ်လုံးအဖြစ်နဲ့ ဘာမှ ရှက်စရာ မတွေ့ရဘူးဆိုတာ သိလာမှာ ပဲလို့ စာရေးဆရာက ယူဆခဲ့ပါတယ်။ အမှန်ကတော့ စာလုံးတစ်လုံး ညစ်ညမ်းတယ်၊ မညစ်ညမ်းဘူး ဆိုတာဟာလည်း စာဖတ်သူရဲ့ စိတ်ပေါ်မှာ တည်ပါတယ်။

"ပြီးတော့ ဥပဒေပုဒ်မ(၄) ထဲမှာ (အများ ပြည်သူနှင့် စပ်လျဉ်းသော အကြောင်းကိစ္စများ တိုးတက်စေခြင်း အလို့ငှာ) လို့ ဆိုထားပါတယ်။ အနုပညာ စာပေနဲ့ သိပ္ပံပညာတို့ ဟာ အများ ပြည်သူနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ ကိစ္စများ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါတွင် မကပါဘူး၊ ဖိုမဆက်ဆံရေး ကိစ္စဟာလည်း အများ ပြည်သူနှင့် စပ်လျဉ်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါ ဒီစာအုပ်ဟာ လူမမည်များ အတွက် အင်မတန် ကြောက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ စာအုပ်လို့ တရားလိုရှေ့နေကြီးက ဆိုကောင်းဆိုပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် ရုံးတော်ရှေ့မှောက်ကို တင်သွင်းမယ့် တရားခံပြ သက်သေများ ထဲမှာ အရွယ်မရောက်တဲ့ လူမမည်များ ရဲ့ မိဘတွေလည်း ပါပါတယ်။ ဒီပြဿနာကို သူတို့ က ဖြေကြားပါလိမ့်မယ်။ တစ်ခါ ဒီစာမျက်နှာကို ဘာဖြစ်လို့

ထည့်ရသလဲ၊ ဒီစကားလုံးကို ဘာလို့ ထည့်ရသလဲလို့ တရားလို ရှေ့နေကြီးက မေးချင်မေးပါလိမ့်ဦးမယ်။ ဒါကတော့ ပုံနှိပ်သူများ ဟာ သူ့အရှိအတိုင်း ပုံနှိပ်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ လောရင့်(စ်)ရေးတဲ့ စာအုပ်ကို ပုံနှိပ်ချင်ရင် လောရင့်(စ်) ရေးတဲ့ အတိုင်း ပုံနှိပ်ဖို့ ပဲ ရှိပါတယ်။ ဖြတ်တောက်ထားတဲ့ လောရင့်(စ်)ရေးတဲ့ စာအုပ်ကို ပုံနှိပ်တာဟာ ဖြတ်တောက်ထားတဲ့ စာအုပ်ကို ပုံနှိပ်တာ ဖြစ်မှာ ပါပဲ။ လောရင့်(စ်)ရေးတဲ့ စာအုပ်ကို ပုံနှိပ်ခြင်း မဟုတ်တော့ပါဘူး။"

"လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား။ လူကြီးမင်းများ ရဲ့ လက်ထဲမှာ ခဲနီပြာတံ တစ်ချောင်းကိုင်ပြီး ချောက်ဇာရဲ့ (အင်တာဘာရီတေးလ်)နဲ့ ရှိတ်စပီးယားရဲ့ (ဟင်းမလက်) ပြဇာတ်ကို ဖတ်ပြီး ညစ်ညမ်းတယ်လို့ ထင်တဲ့ စာပိုဒ်များကို ဖြုတ်ကြည့်စမ်းပါ။ ဒီစာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ကရွန်းဝဲလ် လက်ထက်က ညစ်ညမ်း တယ်လို့ ကန့်ကွက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ လူကြီးမင်းများ ကိုယ်တိုင် ဖြတ်တောက်ပြီး၊ အဲဒီစာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ပြန်ဖတ်ကြည့်ပါ။ ဒီအခါမှာ ဟင်းမလက်ပြဇာတ်ဟာ ရှိတ်စပီးယားရေးတဲ့ ပြဇာတ်မဟုတ်တော့ဘဲ လူကြီးမင်းများ ဖြတ်တောက်ထားတဲ့ ဟင်းမလက်ပြဇာတ် ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။"

"ခု ဒီအမှုကို စွဲချက်တင်တဲ့ အစိုးရရှေ့နေကြီးဟာ စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အစိုးရရှေ့နေကြီးဟာ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားသွားပြီး ဟိရိဩတ္တပ္ပတရား ကင်းမဲ့နေပြီလား။ မဟုတ်ပါဘူး..။ တရားလို ရှေ့နေကြီးဟာ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးပါပြီ..။ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားမသွားပါဘူး။ သက်သေများ ဟာလည်း ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးပါပြီ။ အကျင့် စာရိတ္တ ပျက်ပြားမသွားပါဘူး။ ဟိရိဩတ္တပ္ပတရား ပျောက်မသွားပါဘူး။ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ကြမယ့် ရုံးမင်းနဲ့ တကွ ဂျူရီလူကြီးများ ဟာလည်း အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားပြီး ဟိရိဩတ္တပ္ပတရား

ရား ကင်းမဲ့သွားလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူကမှ မထင်ကြပါဘူး...။

"ဒီစာအုပ်ကို သက်သေခံအဖြစ် ဖတ်တဲ့ နေရာမှာ ဂျူရီလူကြီးများကို တောင်းပန်ချင်တာ ရှိပါတယ်။ ပထမအချက်ကတော့ ဒီအမှုဟာ တရား ခံအတွက်ရော၊ ပြည်သူနဲ့ စာပေလောက အတွက်ရော အရေးကြီးတဲ့ အ မှု ဖြစ်တဲ့ အတွက် စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးကို ဖတ်ကြည့်စေလိုပါတယ်။ ဒု တိယအချက် အားဖြင့် တရားလိုပညာရှိ ရှေ့နေကြီး တင်ပြသွားတဲ့ အချ က်တွေနဲ့ ကျွန်တော်တင်ပြတဲ့ အချက်တွေကို စွဲမြဲနှိုင်းချိန်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ် ။ တတိယအချက်ကတော့ ဒီစာအုပ်ကိုဖတ်ပြီးနောက် အမှုမပြီးခင် ဒီစာ အုပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဇနီးခင်ပွန်းနဲ့ တောင်မှ ဒီစာအုပ်အကြောင်းကို မ ဆွေးနွေးမိအောင် ရှောင်ကြဉ်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျူရီတစ်ယောက်ဟာ အမှု တစ်ခုလုံးကို ကြားနာပြီးတဲ့ အခါကျမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ အချိန် ရောက် တယ်ဆိုတာ အတွေ့အကြုံများက ပြထားပြီး ဖြစ်တဲ့ အတွက် ဒီလိုတော င်းပန်ရခြင်းကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော့် လျှောက် ထားချက်ကို သည်းခံနားထောင်တဲ့ အတွက် များ စွာ ကျေးဇူးတင်ပါတ ယ်..."

ရုံးဆင်းချိန်ရောက်၍ အမှုကို အောက်တိုဘာလ ၂၇ရက်နေ့သို့ ချိန်း လိုက်၏။ ၂၇ရက်နေ့မှ စ၍ နိုဝင်ဘာ ၁ရက်နေ့ထိ သက်သေများကို စစ် ဆေးလေသည် ။ တရားခံပြသက်သေများမှာ ၃၆ ယောက်ရှိ၍ သတင်း စာကြီးများမှ အယ်ဒီတာကြီးများ ၊ တက္ကသိုလ်ကြီးများမှ အင်္ဂလိပ်စာ ပါ မောက္ခများ ၊ စာရေးဆရာကြီးများ ၊ စာပေဝေဖန်ရေး သမားများ ၊ ကျောင်းဆရာများ စသည် တို့ ပါဝင်ပေသည် ။ နိုဝင်ဘာလ (၁)ရက်နေ့ တွင် တရားခံရှေ့နေကြီးက လျှောက်လဲချက် ပေးသည် ။ သူ၏ လျှောက် လဲချက်တွင် "ခံစစ်ကြောင်း"ကို အောက်ပါအချက်ကြီးများ ပေါ်တွင် အခြေပြုထား သည် ကို တွေ့ရ၏။

(၁) စာရေးဆရာ၏ အဆင့်အတန်း။ သက်သေများအားလုံးက ဥရောပစာပေနှင့် လောရင့်(စ်)၏ နေရာသည် ထိပ်ဆုံးတန်းမှာ ရှိကြောင်းကို ထွက်ဆိုသွားကြသည်။ တရားခံ၏ ရှေ့နေကြီးက သက်သေထွက်ချက်များကို ကောက်နုတ်၍ ကိုးကားသွားသည်။ သက်သေများမှာ ကျွမ်းကျင်သူများ ဖြစ်၍ သက်သေထွက်ချက်များ သည် လည်း ကျွမ်းကျင်သူများ ၏ ထင်မြင်ချက် ဖြစ်သဖြင့် အရေးကြီးကြောင်း ဖော်ပြသွားသည်။

(၂) စာအုပ်၏ အဓိပ္ပာယ် အနှစ်သာရ။ ဤစာအုပ်သည် လောရင့်(စ်) ၏ နောက်ဆုံးဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ယင်းစာအုပ်ကို အစမှ အဆုံးတိုင် သုံးကြိမ်ပြန်၍ ရေးရသည်။ ဤစာအုပ်သည် လောရင့်(စ်)၏ အကောင်းဆုံးစာအုပ် မဟုတ်သော်လည်း လောရင့်(စ်)၏ အတွေးအခေါ်ကို သိလိုလျှင် ဤစာအုပ်ကို မဖတ်၍ မဖြစ်ဟု သက်သေများက ထွက်ဆိုသွားကြသည်။ ဤစာအုပ်သည် ကာမရာဂ စပ်ယှက်ခြင်းကို အဓိကထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဖောက်ပြားသော အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပုံမှန်သောသန့်ရှင်းသည့် အိမ်ထောင်ရေးကို နှိုင်းယှဉ်ပြသည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ လောရင့်(စ်)သည် ဘဝကို သရုပ်ဖော်ခြင်းဖြစ်သည်။ လူသတ္တဝါများအား ကြင်နာမှု၊ ကိုယ်ချင်းစာနာမှုကို သရုပ်ဆောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

(၃) ညစ်ညမ်းသောစကားလုံးများကို သုံးစွဲခြင်းမဟုတ်။ ကျွမ်းကျင်သူ သက်သေများ အားလုံးက ဤစာရေးဆရာရေးသားသော ဤစာအုပ်တွင် ဤအသုံးအနှုန်းများကို သုံးစွဲခြင်းသည် တရားဥပဒေနှင့် ကိုက်ညီသည် ဟု ယူဆကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုသွားကြသည့် ကောက်နုတ်ချက်များကို ကိုးကားသည်။

(၄) ဖြတ်တောက်ပြီးသား စာအုပ်ဖြင့် မလုံလောက်။ ဤနေရာတွင် လည်း တရားခံ၏ ရှေ့နေကြီးက ကျွမ်းကျင်သူများ ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ကိုးကားပြသည် ။ ဖြတ်တောက်ပြီး ထုတ်ဝေလျှင် စာရေးဆရာ၏ အာဘော်မရောက်။ ဖြတ်တောက်၍ ထုတ်ဝေခြင်းသာလျှင် ညစ်ညမ်းရာ ရောက်နေသည် ။ စာရေးဆရာသည် တမင်ညစ်ညမ်းစွာ ရေးထားသလားဟု ထင်ဖွယ်ရှိနေသည် ။ ဖြတ်တောက်ခြင်းသည် စာရေးဆရာအာဘော်ကို ပြောင်းပြန်ဖြစ်စေသည် ။ အပြည့်အစုံထည့်မှ အရည်လည်ကာ လိုရင်းကိုရောက်နိုင်သည် ။

(၅) အကျပ်အတည်းမရှိ ဖောက်ပြားခြင်းကို အားပေးခြင်းမရှိ။ စာရေးဆရာသည် ဖောက်ပြားခြင်းကို အားမပေးရုံမက ရှုတ်ချသည် ။ ဝတ္ထုထဲတွင် တိတ်တဆိတ် ဖောက်ပြားသော အခန်းများ ပါသည် မှာ မှန်သည် ။ သို့ရာတွင် ဤအခန်းမျိုးမှာ ယခုစာထဲ ပေထဲတွင် ပါသည် မဟုတ်။ ဟု မီးမား၏ အီလီယက် ပျို့ကဗျာကြီးလို စာပေထဲမှာ တောင် ပါသေးသည် ။ ယင်းဝတ္ထုသည် ပျက်စီးနေသောဘဝကို သရုပ်ဖော်ခြင်းဖြစ်သည် ။ တိတ်တဆိတ် ဖောက်ပြားခန်းကို အမွှမ်းတင်ခြင်း မရှိ။ လောရင့်(စ်)သည် တိတ်တဆိတ် ဖောက်ပြားမှုများကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရေးကြီးဆုံးအရာသည် မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော အိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်သည် ယူဆကာ ဤအယူ အဆကို တင်ပြခြင်းဖြစ်သည် ။

(၆)ဤဝတ္ထုသည် လင်ရှိမယား မျောက်မွေးခန်းဝတ္ထုမဟုတ်။ ဤဝတ္ထုသည် စာရိတ္တ ပြုပြင်ရေးအတွက် ရှေ့နေလိုက်သော ဝတ္ထုထဲတွင် မစွက်ဘော်လံတန်ဆိုသူ၏ အိမ်ထောင်ရေးကို စံပြအဖြစ်ထားသည် ။ လူအချင်းချင်းမှန်ကန်သော ဆက်ဆံရေးရအောင် ရှေ့ဆောင်လမ်းပြပြုသော ဝတ္ထုဖြစ်သည် ။

(၇) ဤဝတ္ထုသည် လူတွေအကြောင်းကို ရေးထားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည် ။ (လူသည် ဒုစရိုက်ကောင် ဖြစ်သည် ။ ဒုစရိုက်မကင်းသော လူအကြောင်း ရေးထားသည့် စာအုပ်သည် အဓိပ္ပာယ်မရှိ) ဟု ရှင်ဩဂတ်စတင်က ဆိုဖူးသည် ။

(၈) သာမန် လူထုလက်ထဲသို့ ဤစာအုပ်ရောက်ခြင်းသည် အန္တရာယ်မရှိ။ ပင်ဂွင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် အကောင်းဆုံး စာပေများကို အသက်သာဆုံး ဈေးနှုန်းဖြင့် လူထုထံအရောက် ဖြန့်ချိရန် ဖြစ်သည် ။ ယခုထိ စာအုပ်သန်းပေါင်း ၂၅၀ ကို ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်သည် ။ ပင်ဂွင်း၏ စာပေကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ပင်ဂွင်းတည်ထောင်သူ မစ္စတာ အာလင်းလိန်းအား အစိုးရက ၁၉၅၂ ခုနှစ်က ဆာဘွဲ့ချီးမြှင့်ခဲ့ပါသည် ။ ပင်ဂွင်းသည် စာပေအရည်အသွေးရှိသော စာအုပ်များ၊ ပညာပေး စာအုပ်များ နှင့် လူမှုသိပ္ပံပညာဆိုင်ရာ စာအုပ်များကို ထုတ်ဝေခဲ့သည် ။ ဤစာအုပ်သည် အချက်သုံးချက်စလုံးနှင့် ပြည့်စုံသည် ။ တရားခံပြ သက်သေတစ်ဦးဖြစ်သူ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ပညာရေးဌာနမင်းကြီး မစ္စတာတက်တလား ကိုယ်တိုင်က (ဤဝတ္ထုသည် ဖိုမဆက်ဆံရေးကိစ္စတွင် တာဝန်မဲ့မှုများကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည် ။ လူငယ်များကိုသာမက၊ ဖိုမဆက်ဆံရေးကိစ္စတွင် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ လူသရမ်းများကိုပင် အသိဉာဏ်ပေးနိုင်သော ဝတ္ထုဖြစ်သည်)ဟု ထွက်ဆို သွားခဲ့သည် ။ စာရေးဆရာသည် အဆင့်အတန်းရှိသော စာရေးဆရာ ဖြစ်သည် ။ စာဖတ်သူတို့ အား အသိဉာဏ်ရစေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရေးခြင်းဖြစ်သည် ။ ဖော်ပြပုံများ နှင့် သုံးနှုန်းပုံများမှာ သူ့ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဆီလျော်သည် ။ စာအရေးအသားသည် လှပသိမ်မွေ့၍ သူ၏ အရေးအသားများ ထဲတွင် ထိပ်ဆုံးမှ ပါဝင်သည် ။ စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးကို ခြုံကြည့်လျှင် အများ ပြည်သူ၏ အကျိုးအတွက် ဖြစ်သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ အများ ပြည်သူလက်ထဲ ရောက်

အောင် ပုံနှိပ်ဖြန့်ချိသင့်သည်။ ။

အမှုကို စစ်ဆေးစွဲဆိုရာတွင် လည်း ဝတ္ထုကို အောက်ပါရှုထောင့်များ မှ ကြည့်သင့်ကြောင်းဖြင့် တရားခံ ရှေ့နေကြီးက ထုတ်ဖော် ညွှန်ပြသွား လေသည်။ ။

(၁) ပါလီမန်က ပြဋ္ဌာန်းအတည်ပြုခဲ့သော ၁၉၅၉ ခု ညစ်ညမ်းသော စာပေပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေး အက်ဥပဒေအရ၊ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ညစ်ညမ်း သည် ဟု ဆုံးဖြတ်ရာတွင် စာပိုဒ်အချို့ကို ကြည့်၍ မဆုံးဖြတ်ဘဲ၊ တစ်အုပ်လုံးကို ခြုံကြည့်၍ သာ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဟု ဆိုထားသည်။ ။

(၂) စာအုပ်ကို ဈေးသက်သာစွာနှင့် ထုတ်ဝေခြင်းမှာ လူထုလက်သို့ များများ ရောက်ရေးကို ရည်ရွယ်သည်။ ။

(၃) လူပျိုနှင့်အပျို၊ သို့မဟုတ် လူအိုနှင့်အအိုတို့ အကြောင်းကို ရေး ထားရုံမျှဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ်အား ညစ်ညမ်းသည် ဟု မခေါ်နိုင်။ ဤအ တိုင်းသာဆို ပါက ၉၀ ရာနှုန်းသော အင်္ဂလိပ်စာပေကို ညစ်ညမ်းသည် ဟု ဆိုရတော့မည်။

(၄) ဤစာအုပ်သည် အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားစေနိုင်သော သို့မဟုတ် ၊ ဟီရိုသြတ္တပ္ပတရား ကင်းမဲ့စေနိုင်သောဆိုသည့် နှစ်ပြဿနာကို ဆုံးဖြတ်ရမည်ဟု ဥပဒေတွင် ဆိုမထား၊ ဥပဒေတွင် ဆိုထားသည် မှာ "ဖတ် ကောင်းဖတ်မည့် သူများအား အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားရန် သို့မဟုတ် ဟီရိုသြတ္တပ္ပတရား ကင်းမဲ့စေရန် "ရည်ရွယ်သော"ဟု ဆိုထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

(၅)မသန့်ရှင်းသော အတွေးအခေါ်များကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သော သဘောရှိသော စာအုပ်တစ်အုပ်ဟု ဆိုခြင်းသည် စာရိတ္တပျက်ပြားစေသော ဟီရိုသြတ္တပ္ပတရား ကင်းမဲ့စေသော သဘော ဆိုသည့်အဓိပ္ပာယ်နှင့် ခြား

နားသည် ။ ခြားနားကြောင်းကို ရုံးတော်မှ အဆုံးအဖြတ်ပေးပြီး ဖြစ်သည် ။

ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်သည် လူငယ်များ အပါအဝင် စာဖတ်သူအား လုံးအား အကျင့် စာရိတ္တ ပျက်ပြားစေမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ဟိရိဌတ္တပွတရား ကင်းမဲ့စေမည် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် တရားခံ၏ ရှေ့နေကြီးက ထုချေသွားလေသည် ။

တရားခံရှေ့နေကြီးက နိဂုံးချုပ်ပြီးလျှင် တရားလို အစိုးရရှေ့နေကြီးက ပြန်၍ ချေပ၏။ အစိုးရရှေ့နေက ဝတ္ထုစာအုပ်ထဲမှ စာပိုဒ်များကို ရွေးနုတ်၍ ဖတ်ပြသွားပြီး စာအုပ်တွင် စာပေတန်ဖိုးမရှိ၊ ပညာရေးရှုထောင့်မှ လည်းကောင်း၊ လူမှုဆက်ဆံရေးရှုထောင့်မှ လည်းကောင်း၊ ဘာတန်ဖိုးမျှမရှိ၊ ထို့ကြောင့် အများ ပြည်သူ၏ အကျိုးနှင့် ကိုက်ညီခြင်းမရှိကြောင်းဖြင့် ထုချေသွားသည် ။ ထို့နောက်တွင် တရားသူကြီးက သူ၏ ကောက်နုတ်ချက်ကို ဖတ်ပြသည် ။

တရားသူကြီး၏ ကောက်ချက်တွင် သက်သေထွက်ချက်များ ၊ နှစ်ဖက်ရှေ့နေများ ၏ လျှောက်လဲချက်၊ ချေပချက်များကို ကိုးကားပြီးနောက် အမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အရေးကြီးသော အစိတ်အပိုင်း နှစ်ချက်ကို တင်ပြသွား၏။ တစ်ချက်မှာ အကယ်၍ စာအုပ်သည် စွဲချက်နှင့်ကိုက်ညီခြင်း မရှိဟု သံသယရှိဖွယ်ရှိလျှင် လွတ်ပစ်ရန်ဖြစ်ပြီး၊ စွဲချက်နှင့် သံသယမရှိပါက သံသယမရှိသည့်အလျောက် ထင်မြင်ချက်ပေးရန်ဖြစ်သည် ။

နောက်တစ်ချက်မှာ ဤဝတ္ထုသည် ညစ်ညမ်းမှုကို ဖုံးလွှမ်းသွားနိုင်လောက်အောင် စာပေအရည်အသွေး အဆင့်အတန်းမြင့်သလော ဆိုသည့် အချက်ကို တရားခံများက ထင်ရှားပြနိုင် မပြနိုင် စဉ်းစားရန်၊ သို့ ပြနိုင်ခြင်းဖြင့် အများ ပြည်သူကောင်းကျိုးအတွက် ဤစာအုပ်ကို ပုံနှိပ်ရ

သည် ဆိုသည့် အချက်သည် ခိုင်လုံခြင်းရှိမရှိ စဉ်းစားရန် ဖြစ်သည်။ ။ တရားသူကြီး၏ ဝတ္တရားမှာ ဥပဒေ အချက်အလက်များကို တင်ပြရန်ဖြစ်၍ ဂျူရီ၏ ဝတ္တရားမှာ ဖြစ်ပျက်သော အကြောင်းခြင်းရာများ သည် ဥပဒေနှင့်ညီမညီ စဉ်းစား၍ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် ဖြစ်သည် ဟု ဆိုကာ ရှည်လျားစွာ တင်ပြသွား၏။

ဂျူရီလူကြီးများက စဉ်းစားခန်း ဝင်ကြသည်။ ။ ထို့နောက် စီရင်ချက်ချမှတ်သည်။ ။ ဂျူရီ၏ စီရင်ချက်ကား "အပြစ်မရှိ" ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ။ သို့ရာတွင် စီရင်ချက်၌ စာအုပ်သည် "ညစ်ညမ်းခြင်းမရှိ"ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "ညစ်ညမ်းသော်လည်း အကျိုးအကြောင်း ညီမျှသည်" ဟူ၍ လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ဖော်ပြထားခြင်း မရှိချေ။

တရားခံ၏ ရှေ့နေကြီးက အမှုအတွက် တရားခံများ ၏ ကုန်ကျစရိတ်မှာ ပေါင်ပေါင်း ၁၃၀၀၀ ကုန်ကျသဖြင့် စရိတ်နှင့်တကွ အနိုင်ပေးပါရန် လျှောက်ထားသည်။ ။ စရိတ်ပေးလျော်ရန် လျှောက်ထားချက်ကိုမူ ရုံးတော်မှ ပယ်ချ လိုက်လေသည်။ ။

သို့ဖြင့် ကမ္ဘာ့စာပေလောကနှင့် တရားဥပဒေလောကက စိတ်ဝင်စားသော အမှုကြီးမှာ ပြီးဆုံးသွားလေသည်။ ။ အမှုအတွင်း သက်သေများ ၏ ထွက်ချက်များကား များစွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှသည်။ ။ ရှေ့နေနှင့် သက်သေများ ၏ အမေးအဖြေများမှာ ဥပဒေအကြောင်း အရလည်းကောင်း၊ စာပေအယူအဆအရ လည်းကောင်း များစွာ တန်ဖိုးရှိပေသည်။ ။ အမှုတွင် ထွက်ဆိုသော သက်သေများ ၏ ထင်မြင်ချက်များမှာ လောရင့်(စ်)၏ ဝတ္ထုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အရှည်လျားဆုံး အကျယ်ပြန့်ဆုံးသော စာပေနီးနှောဖလှယ်ပွဲကြီး ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် စာပေဝေဖန်ရေး ဆရာတို့ က ဆိုကြသည်။ ။

သို့ရာတွင် တရားခံရှေ့နေကြီး မစ္စတာဂါဒီနား၏ စကားတစ်ခွန်းကား စိတ်ဝင်စားဖွယ် အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏။ ထိုစကားရပ်ကို ဂါဒီနားသည် ရုံးခန်းထဲတွင် ပြောခွင့်မရှိ၍ အမှုစီရင်ချက် ချပြီး ရုံးပြင်ရောက်မှ ပင်ဂွင်း ပုံနှိပ်သူများကို ပြောပြခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့စကားရပ်မှာ -

"လောရင့်(စ်)လို စာရေးဆရာက ဒီဝတ္ထုထဲမှာ ဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီစကားလုံးတွေကို သုံးစွဲ သွားတာဟာ ဥပဒေနဲ့ မငြိစွန်းဘူးလို့ ကျွန်တော် လျှောက်လဲခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လောရင့်(စ်) ကို တုပြီး လိုက်ရေးကြလို့တော့ မဖြစ်ဘူးဗျ။ ဒီစကားလုံးတွေကို တခြား ပေါက်တတ်ကရ စာရေးဆရာတွေက သူတို့ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ထည့်သုံးရင်တော့ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ဖြစ်လိမ့်မယ်" ဟူသတည်း။

၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

စာရေးဆရာ ... ဘာလဲ

စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအစဟာ စာရေးချင်တဲ့ စိတ် ဖြစ်ပါတယ်။ ကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် လူတွေ သို့မဟုတ် အရာဝတ္ထုတွေကို မြင်ပြီး သူတို့ ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်တွေ ပေါ်လာကြတယ်။ ဒါမှ မဟုတ် စိတ်ကူးတွေ ပေါ်လာတတ်ကြတယ်။ ဒီခံစားချက်၊ ဒီစိတ်ကူးတွေကို စကားလုံးတွေနဲ့ ထုတ်ဖော်ပြသချင်လာကြတယ်။ သူ ငယ်ငယ်တုန်းက စာရေးဆရာ မာစယ် ပရစ်ဟာ တစ်စုံတစ်ခုတွေ ဖုံးကွယ်နေတဲ့ အလှကို ဖော်ထုတ်ချင်တယ်တဲ့ ။

ငယ်ငယ်တုန်းက လှပတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို တခြားတစ်ခုခုက ဖုံးကွယ်ထားတာမြင်ရင် အဲဒီဖုံးကွယ်ထားတာကို ဖယ်ရှားပစ်ချင်တဲ့ စိတ်မျိုး ပေါ်ခဲ့တယ်တဲ့ ။ အဲဒီလို ဖုံးကွယ်ခံထားရတဲ့ အလှအပကို အကျဉ်းချခံထားရတဲ့ အလှကို သူကခေါ်ခဲ့တယ်။ အကျဉ်းချခံထားရတဲ့ အမှန်တရားတစ်ခုကို လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးဖို့ စိတ်ဆန္ဒမျိုးဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူ အဲဒီတုန်းက မသိခဲ့သေးဘူးတဲ့ ။ ဟုတ်တာပေါ့။ အဲဒီတုန်းကတော့ ငယ်တုန်းဆိုတော့ အမှန်တရားကို ဘာတို့ ဆိုတာတွေကို သူ ဘယ်နားလည်ဦးမလဲ။ ချုံနွယ်တွေအောက်မှာ သစ်သီးခြံတွေထဲမှာ လာဗျူးက နေခြည်ဝင်းပတွေထဲမှာ အမှန်တရား ရှိတယ်ဆိုတာတွေကို သူ ဘယ် နားလည်နိုင်ပါဦး မလဲ။

စာရေးဆရာ ဘားလ်ဇက်ကတော့ ငယ်ငယ်တုန်းက သူလုပ်ချင်တာ

အများကြီးရှိတဲ့ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ရုပ်ပုံကို သူ ရေးခြယ်ပြသွားပါတယ်။ ဗစ်တာဟူးဂိုး၊ ဘိုင်ရှန်၊ မူဆေး၊ ဗာလေရိစ်စတဲ့ ကဗျာဆရာကြီးတွေ၊ စာရေးဆရာကြီးတွေဟာ သူတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက တည်းက ကဗျာတွေကို ရေးခဲ့ကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ လည်း စာရေးခြင်းအလုပ်ဟာ နှောင်းမှ အသီးအပွင့်တွေဝေပြီး ကြီးထွားလာတဲ့ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုတော့ ဖြစ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ရူးဆိုဆိုပါတော့ ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအသက်ကြီးမှ စာရေးလာသည့် တိုင်အောင် ငယ်ငယ်တုန်းက လူမသိသူမသိ ကျိတ်ပြီး ရေးခဲ့ကြည့်လို့ သာနောင်မှာ စာရေးဆရာ ဖြစ်လာခဲ့ကြတာဖြစ်ပါတယ်။

စာရေးချင်တဲ့ ဆန္ဒဟာ လူတချို့မှာ သာရှိပြီး တခြားလူတချို့မှာ တော့ ဘာဖြစ်လို့ မရှိရတာလဲ။ ယေဘုယျကျတဲ့ တရားတစ်ခုအနေနဲ့ မဟုတ်သော်လည်း ပြောနိုင်တာ တစ်ချက်တော့ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ မိမိရဲ့ ခံစားချက်ကို စာနဲ့ ရေးသားပြီး ဖော်ပြချင်တဲ့ ဆန္ဒဟာ ဘဝရဲ့ အဆင်မပြေမှု၊ မိမိကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းခြင်း မပြုနိုင်တဲ့ အတွင်းပဋိပက္ခ စသည် တို့ က ပေါ်ထွက်လာတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။

မိမိရဲ့ အတွင်းပဋိပက္ခကို လက်တွေ့ကျကျ ကောက်ကာငင်ကာ လက်တွေ့ ဖြေရှင်းလေ့ ရှိသူများမှာ တော့ အစစ်အမှန်ထဲက ရုန်းထွက်ပြီး ခံစားချက်တွေကို စာနဲ့ ရေးပြဖို့ လိုတယ်လို့ ထင်လေ့မရှိကြပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကမ္ဘာမှာ အတော်ဆုံးသော စာရေးဆရာများ ဟာ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့ နေကြသူများ ဖြစ်နေတယ်ထင်ပါတယ်။ အဂ္ဂါအာလန်ပိုး၊ မာပတ်ပရစ်၊ ဖလောဘေး၊ ချက်ကော့ စသူတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ထင်ပါရဲ့ ၊ စာရေးဆရာ တော်တော်များများ ဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက ဘဝဒဏ်ချက်ကို လူးလိုမ့်ခံရပြီး ရှေ့တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုမှာ အခက်အခဲ၊ အတားအဆီးတွေကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသူတွေ ဖြစ်လေ့ရှိတာကို တွေ့ပါတယ်။

ဒစ်ကင်း၊ ဘားလ်ဇက်၊ ယူးဂိုး၊ ကစ်ပလင်းနဲ့ စတင်ဒယ် စသူတို့ ဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက စိတ်မချမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ ကလေးဘဝကို ဖြတ်သန်းကြရပြီးနောင်မှာ အိမ်တွင်းရေး အဆင်မပြေခဲ့သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ တချို့ကျတော့ သူတို့ ရဲ့ အတွင်းပဋိပက္ခဟာ ဘာသာရေး သို့မဟုတ် လူမှုရေးအကြောင်းတွေ ဖြစ်နေတတ်ကြတယ်။ (ဗော်လ်တဲယား၊ အနာတိုးဖရန်နိုနဲ့ တော်လစတိုင်းတို့ စသည် တို့ ဖြစ်တယ်။)

တချို့ကျတော့လည်း သိပ်အကဲခတ်လွန်းတဲ့ ပင်ကိုစိတ်သဘာဝကြောင့် အရာရာကို စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေပြီး ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ပဋိပက္ခကို ထုတ်ဖော်ဖို့ စာရေးလာကြသူတွေဖြစ်တယ်။ (ဥပမာမာရီမီစသည် ။) ဒီလိုပြောလိုက်တဲ့ အတွက် ကြီးကျယ်ထင်ရှားတဲ့ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့ ဘဝမှာ အဆင်မပြေဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲပြောပြော နဂိုက စာရေးဖို့ အရည်အချင်းရှိပြီးသားဆိုရင် စာရေးခြင်းအလုပ်ဟာ မိမိရဲ့ အတွင်းပဋိပက္ခကို ဖြေရှင်းတဲ့ နည်းတစ်နည်းဖြစ်တယ်လို့ တော့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။

ဒီတော့ တချို့က ကန့်ကွက်ကောင်း ကန့်ကွက်ကြလိမ့်မယ်။ လောကမှာ ဘဝတစ်လျှောက် အဆင်ပြေပြီး ပျော်ရွှင်နေတဲ့ စာရေးဆရာတွေ တစ်ပုံကြီး။ သူတို့ တစ်တွေမှာ ကျန်းမာတဲ့ စိတ်ဓာတ် ညီမျှမှုရှိသားပဲလို့ ပြောကောင်းပြောကြမယ်။ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို စိတ်ဓာတ် သဘောထား ညီမျှမှု မှန်ကန်နေတာမျိုးဟာ ရုန်းကန်မှုမရှိဘဲ ဒီလိုစိတ်သဘောထားညီမျှ မှန်ကန်ညီမျှ ရရှိလာခဲ့တဲ့ သာဓကမျိုးကို ကျွန်တော်တစ်ခုမှ မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး။

ဗစ်တာဟူးဂိုးဟာ ၁၈၇၅ ခုနှစ်မှာ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင်

င် ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး စာရေးဆရာအဖြစ် ဂုဏ်သတင်းဟာလည်း တော်တော်ကြီးမားနေတဲ့ အချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီတစ်ချိန်မှာ ဘဝမှာ အဆင်မပြေဖြစ်တာတွေ များ လှချည်ရဲ့ ဆိုပြီး ညည်းတွားနေစရာ အကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ငယ်စဉ်ဘဝတုန်းက ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာ အချစ်ရေးမှာ အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့ရတာ၊ သေခြင်းတရားနဲ့ နိုင်ငံရေးလောကမဲ့ မုန်တိုင်းတွေကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတာ။ ဒါတွေကြောင့် စိတ်ပင်ပန်းခံရတာ။ ကဗျာဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ရတာတွေကို မမေ့သင့်ပါဘူး။

ပြင်သစ်ထီးနန်း ပြန်လည်တည်ထောင်ရေး ခေတ်ကာလတုန်းက စာရေးဆရာရှာ ကိုဗရိုင်းယန်းဟာ သံအမတ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဝန်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ခါတုန်း ကလို အလွမ်းအဆွေးက ဗျာတွေကို စပ်စရာမလိုတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှာကိုဗရိုင်းယန်းဟာ သူ့ရဲ့ စာပေအစွမ်းအစကို သဘောပေါက်ပြီး အဲဒီအစွမ်းအစကို ဘယ်လို အစာကျွေးရမယ်ဆိုတာ သိခဲ့တဲ့ အတွက် သူ့အရင်တုန်းက ရှိခဲ့တဲ့ ရင်ထဲက အတွင်းပဋိပက္ခတွေကို ဆက်လက်ရှင်သန်အောင် ဆက်လက်မွေးမြူပြီး ပဋိပက္ခသစ်တွေကိုလည်း ရှာခဲ့ပါတယ်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ကဗျာဆရာ ပေါဗလေရီပါ။ ကျွန်တော် သိသလောက်ပြောရရင် ဗလေရီဟာ အလွန်စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်တဲ့ သူပါ။ ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ လူပါ။ ဒါပေမဲ့ အရေအတွက်တွေထင်ပြီး ရှုံ့တွနေတဲ့ သူ့မျက်နှာဟာ သူ ငယ်စဉ်က တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲတွေကို သက်သေထူပြနေပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သော်လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်လောကကြီး ကိုသော်လည်းကောင်း ကျေနပ်ရောင့်ရဲနေတဲ့ စာရေးဆရာမျိုးဟာ ကျွန်တော်တွေဖူးသလောက် ပြောရရင် အညံ့စားစာ

ရေးဆရာများ သာ ဖြစ်ပါတယ်။ (ဒီလိုပြောရတဲ့ အတွက် စိတ်တော့ မကောင်း ပါဘူး။) ဒီလိုပြောလိုက်တဲ့ အတွက် စာကောင်းကောင်း ရေးတတ်ချင်ရင် အဆိုးမြင်ဝါဒသမား တစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်လို့ တော့ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စာရေးဆရာအာလိန်း ပြောသလို အနုပညာသည် တစ်ဦး၌ အကောင်းမြင်ဝါဒသည် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲဖြင့်သာ ရရှိနိုင်သောအရာ ဖြစ်ပေသည် လို့ ပြောချင်ပါတယ်။

ဒီတော့ စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ အတွက် ပထမဦးဆုံး လိုအပ်ချက်က စာရေးချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒနဲ့ စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်ရှိရလိမ့်မယ်။ ဒုတိယတစ်ချက်က ကိုယ့်မှာ ပရိသတ်ရှိရလိမ့်မယ်။ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်အဖို့ ဘာဖြစ်လို့ ပရိသတ်လိုလဲ။ စာရေးဆရာရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ သူ့ခံစားချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဖို့ ဖြစ်တယ်ဆိုလို့ ရှိရင် ထုတ်ဖော်ပြောပြီးရင် ပြီးရောပေါ့။ မလုံလောက်သေးဘူးလား။ သူ့မှာ ဒီထုတ်ဖော်ပြောဆိုချက်ကို ကြားနာမယ့် သက်သေတွေ လိုသေးလား။ ဒီမေးခွန်းကိုဖြေရရင် အများအားဖြင့် လိုတယ်လို့ ပဲ ဖြေရလိမ့်မယ်။ "အများအားဖြင့်"လို့ ပြောရတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး ။ မိမိတို့ ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ မှတ်တမ်းများကို ရေးတဲ့ စာရေးဆရာတွေ ရှိနေလို့ ပါ။

ဥပမာအားဖြင့် စိန့်ဆိုင်မွန်နဲ့ ဆင်မျူရယ်ဝိပ်စ်တို့ ဟာ လူထုရဲ့ ကောင်းချီးဩဘာသံကို နည်းနည်းလေးမှ အရေးထားတဲ့ သူ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ စာရေးတာဟာ သူတို့ အတွက်နဲ့ သူတို့ မမြင်ဖူးတဲ့ နောင်လာနောက်သားတွေအတွက် ရေးကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကတော့ တော်တော်ရှားတယ်။ စာရေးဆရာတိုင်းဟာ ဘယ်လောက်ပဲ နည်းသည် ဖြစ်စေ၊ ကိုယ့်စာဖတ်မယ့် ပရိသတ်တော့ ရယ်စေချင်ကြတာပါပဲ။ ဒါကလည်း သဘာဝကျပါတယ်။ စာရေးဆရာဟာ သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အမှန်တ

ရားကို ထုတ်ဖော်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ စာရေးတာကိုး။ လောကကြီးကို သူဘယ်လိုမြင်သလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆို ချင်လို့ စာရေးတာကိုး။

သူရည်ရွယ်ပြီး ရေးတဲ့ လူတွေဆီကို သူ့စာ မရောက်ဘူးဆိုရင် သူ့စာ ရေးရတာဟာလည်း ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိဦးမှာ လဲ။ ကိုယ့်ကိုနားလည်တဲ့ ပရိ သတ်၊ ကိုယ့်ကို လေးစားကြည်ညိုတဲ့ ပရိသတ်ရှိရင် စာရေးဆရာဟာ န ပ်အားရသွားတော့တာပါပဲ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ အတွင်း ပဋိပက္ခ တွေဟာ လည်း ကိုယ့်စာဖတ်ပရိသတ်ရဲ့ အတွင်းပဋိပက္ခတွေနဲ့ တူနေပြီး သူ့စာ ကို ဖတ်တဲ့ အတွက် ပရိသတ်မှာ စိတ်သက်သာရာရသွားတယ်။ စိတ်ချမ်းသာရာရတယ် ဆိုရင် ပရိသတ်ကို ကူညီလိုက်ရပြီ ဆိုပြီး ဝိတိ တွေ နောက်ထပ် ဖြစ်ရပါသေးတယ်။

ကိုယ့်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် လေးလေး စားစား ရေးလာတဲ့ စာရေးဆရာဟာ အာဏာကိုလည်း မလိုချင်ဘူးလေ ။ ဘုန်းတန်ခိုးကိုလည်း မလိုချင်ဘူး။ တစ်ခါတလေမှာ ဖြစ်တတ်တာက ကိုယ်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ အတွက် သွားရင်းလာရင်း ဒီအခွင့်အရေးတွေကိုရ လာတဲ့ အခါမျိုးတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထင်ရှားကြီးကျယ်တဲ့ စာ ရေး ဆရာ တော်တော်များများ ဟာ သူတို့ အသက်ထင်ရှား ရှိချိန်မှာ ဒီ အရာတွေကို ရမသွားခဲ့ကြပါဘူး။ ကဗျာဆရာကြီး မာလာမေဟာ လူန ည်းစုကလေးက သဘောကျတဲ့ ကဗျာဆရာပဲ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျယ်ပြန့် တဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တွေ ကြားထဲမှာ သူ့ကို မသိခဲ့ကြပါဘူး။

စတင်ဒယ်ကတော့ "ကျွန်တော့်မှာ ၁၈၆၀ ခုနှစ်ကျရင် စာဖတ်ပရိသ တ်တွေ ရမှာ ပါ" လို့ လှောင်ပြောင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ၁၉၆၀ ခုနှစ်အထိလည်း စာဖတ်ပရိသတ်တွေ ပိုလို့ တောင် ရှိလာပါသေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ့အသက် ထင်ရှားရှိစဉ်တုန်းကတော့ သိပ်ပြီး ပရိသတ်မရှိခဲ့ပါဘူး။ တော်လစ်စတိုင်း၊ ဘာလ်ဇက်နဲ့ ဒစ်ကင်းတို့ ကတော့ သူတို့ အသက် ထင်ရှားရှိစဉ်တုန်းက သိပ်ပြီး လူကြိုက်များ ခဲ့ကြပါတယ်။ အောင်မြင်မှုဟာ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်အဖို့ ပိုပြီးလည်း အကျိုးမများ ပါဘူး။ ပိုပြီးလည်း အကျိုးမယုတ်ပါဘူး။ အောင်မြင်မှုဟာ အမှီအခိုကင်းမှု၊ လွတ်လပ်မှု ပိုရစေတဲ့ အတွက် လိုအပ်တာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့အဲဒီ အောင်မြင်မှုဟာအရှုပ်တော်ပုံတွေကြောင့် နာမည်ကြီးလာတာမျိုး၊ အောက်တန်းကျတဲ့ နည်းမျိုး။ ကြော်ငြာတွေ အကြီးအကျယ် ကြော်ငြာလို့ နာမည်ကြီးလာတာမျိုးတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးပေါ့။

အချို့သောစာပေဆုများကိုလူထုက အထင်ကြီး စိတ်ဝင်စားနေတာဟာ သိပ်အကျိုးကျေးဇူး မရှိလှပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ဆုရရှိသူတွေအတွက် အကျိုးမများ လှပါဘူး။ တစ်ခါတလေမှာ ဒီဆုတွေကြောင့် ရုတ်တရက် နာမည်ပျက်သွားပြီး အရှိန်အဝါတောင် ကျသွားတတ်ပါသေးတယ်။ ဆုတွေမရသည့်တိုင် အောင်လည်း သူတို့ ဟာသူတို့ ဂုဏ်သတင်းနဲ့ ထိုက်တန်တယ်ဆိုတာကို ပြနိုင်ပြီးသားပါ။ သူတို့ အပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ ပရိသတ်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကို တုံ့ပြန်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ အောင်မြင်မှု ရလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကြီးတွေ ထားခဲ့တဲ့ အတွက် နာမည်ကျသွားတဲ့ အခါမှာ သူ့ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုဟာ ပိုလို့ တောင် ကြီးမားပြီး အကျနာတတ်ပါသေးတယ်။

အတော်အတန် နာမည်ကြီးတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟာ စာရေးဆရာအဖြစ် အသက်မွေးရင်း ပိုအလုပ်အကိုင်တွေကိုလည်း တွေ့ရတတ်ပါသေးတယ်။ ဥပမာ သတင်းစာတွေ ထဲမှာ ဆောင်းပါးရေးတာ၊ စာပေပို့ချချက်တွေလုပ်တာ၊ ရေဒီယိုတို့ ရုပ်မြင်သံကြားတို့ က စကားပြောတာစတဲ့ အလုပ်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုအလုပ်တွေအပေါ်မှ

စာရေးဆရာဟာ ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ။

အထူးသဖြင့် ကိုယ်ကလည်း ငယ်တုန်းရွယ်တုန်း ဒီလို အခွင့်အရေး မျိုးကို ငြင်းလိုက်မယ် ဆိုရင် ဘဝင်မြင့်လိုက်တာလို့ ထင်ချင်ထင်သွားနိုင်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း မပြောရဲလို့ မပြောတတ်လို့ ထင်ချင်ထင်သွားနိုင်တယ်။ တချို့စာရေးဆရာတွေဟာ ဒီလို လူထုနဲ့ ဆက်သွယ်တာ မျိုးကို သိပ်ဝါသနာ မပါကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ စာရေးဆရာ တော်တော်များကတော့ ဒီလို လူထုလုပ်ငန်းတွေမှာ ဝါသနာပါတတ်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ်ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ပရိသတ်အများ ရှေ့မှာ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုပြီး ပရိသတ်ကို လွှမ်းမိုးနိုင်မယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ငန်းမျိုးကို ငြင်းပယ်ရမှာ လဲ။ မငြင်းပယ်သင့်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။

ကဗျာဆရာ ဗာလေရီဟာ သူ့ကိုလာဖိတ်တဲ့ ဒီလိုလုပ်ငန်းမျိုးကို ဘယ်တော့မှ အထင်သေးလေ့မရှိပါဘူး။ အကြောင်းအရာတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူ့ကို လာပြီး အရေးခိုင်းလို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရေးပေးလိုက်တာချည်းပဲ။ သူ့ရဲ့ အချို့သော ဆောင်းပါးကောင်းများ ဟာ ဒီကို လာပြီး အရေးခိုင်းလို့ ရေးပေးလိုက်တာတွေ ဖြစ်တယ်။ ဥပမာအားဖြင့် မွန်တက်စကျူ ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ် နိဒါန်းဆိုရင် တော်တော်ကောင်းတဲ့ နိုင်ငံရေး ဆောင်းပါးတစ်စောင် ဖြစ်သည်။

ဗစ်တာဟူးဂိုးရဲ့ အကောင်းဆုံး အမျိုးသားရေးနဲ့ နိုင်ငံတကာ အရေးတို့ နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကဗျာကောင်းများ ဟာလည်း အလားတူပြီး အရေးခိုင်းလို့ ရေးပေးလိုက်တဲ့ ကဗျာတွေဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာရေးဆရာဟာ ကိုယ့်ရဲ့ မူလအလုပ်ဖြစ်တဲ့ စာရေးခြင်းအလုပ်ကို အပျက်ခံပြီး ဒီလိုဘေးပေါက်အလုပ်တွေကိုချည်း လိုက်လုပ်နေလို့ တော့ မဖြစ်ဘူးပေါ့။ သူ့အလုပ်က သူ ခံစားနေရတဲ့ အကြောင်းတွေကို ရေးချဖို့ ပဲမဟုတ်လား။ အ

ထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်ပြည်မှာ ဆိုရင် စာရေးဆရာတွေဟာ အစိုးရဝန်ထမ်းတွေရင်လည်း ဖြစ်လေ့ရှိတယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း အတိုက်အခံ နိုင်ငံရေးအသင်းအဖွဲ့တွေထဲမှာ ရင်လည်း ပါလေ့ရှိကြတယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် အခြားတိုင်းပြည်က စာရေးဆရာတွေထက် လူထုလုပ်ငန်းတွေထဲမှာ ပါဝင်လေ့ရှိကြတယ်။ ဒါကြောင့်ကျွန်တော်တို့ ဆီက စာရေးဆရာတွေအဖို့ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းသိမ်းထားဖို့ လိုပါတယ်။

စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟာ ရုပ်ဝတ္ထုအရ အောင်မြင်မှုရဖို့ အဓိကထားသင့်သလား။ ဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကော စာရေးသင့်သလား။ တစ်နည်းပြောရရင် သက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်း တစ်ခုအဖြစ် သဘောထားပြီး စာရေးဆရာ လုပ်သင့်သလား။ စာရေးဆရာ တော်တော်များဟာ သူ့ကိုယ်သူ ရပ်တည်ဖို့ နဲ့ သူ့မိသားစု ရပ်တည်ဖို့ အတွက် စာရေးရတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ အချို့သော အနည်းစု စာရေးဆရာများ ဟာလည်း စာရေးခြင်းဖြင့် ချမ်းသာသွားကြတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။

ဥပမာ -ဟူးဂိုး၊ ဘားနတ်ရှော့နဲ့ အမေရိကန် ဝတ္ထုစာရေးဆရာတွေ၊ ပြင်သစ် ပြဇာတ်ရေးဆရာတွေဟာ စာရေးခြင်းဖြင့် ချမ်းသာသွားကြတာပါပဲ။ ဒီနေ့ဆိုရင် အရင်က ထက်တောင် ချမ်းသာဖို့ ပိုပြီးလွယ်နေသေးတယ်။ စာဖတ်ပရိသတ်ကလည်း များ လာ၊ နိုင်ငံတကာနဲ့ ချိပြီး ထုတ်ဝေရတဲ့ အပြင် စာတတ်သူဦးရေကလည်း များ လာတော့ အရင်ကထက် ပိုပြီးချမ်းသာဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေ များ လာပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘားလ်ဇက်နဲ့ ခူးမားစ်တို့ ဟာ အောင်မြင်မှုတွေကို ရခဲ့ကြသည့်အတိုင်း သူတို့ မှာ ချမ်းသာတယ်ရယ်လို့ မရှိဘဲ မကြာခဏဆိုသလို ငွေလိုနေကြတာပါပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ သူတို့ ဟာ စာတွေကို အများကြီး ရေး

ခဲ့ကြရပါတယ်။ စာတွေအများကြီးရေးတာဟာ ရာဇဝတ်မှုမဟုတ်ပါဘူး ။ ကြီးကျယ်ထင်ရှားတဲ့ စာရေးဆရာများ ဟာ စာတွေဘယ်လောက်ပဲ မရပ်မနား ထုတ်လုပ်နေစေကာမူ စာကောင်းပေမ္မန်တွေကိုတော့ ထုတ်လုပ်နိုင်နေတာပါပဲ။ ဘားလ်ဇက်ဟာ ဝမ်းကွဲညီမဘက်တီနဲ့ ဝမ်းကွဲညီ ပွန်းဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ငွေလိုလို့ ရေးခဲ့တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငွေလိုလို့ ရေးတဲ့ အတွက် ဒီစာအုပ်တွေဟာ မကောင်းဘူးလို့ ပြောလို့ မရပါဘူး။

အင်္ဂလိပ်တွေကတော့ ဒီလိုစာရေးရတာမျိုးကို ခွင့်ပေါ်မှာ အိုးဆူနေအောင် (ထမင်းအိုး မှန်မှန်တည်နိုင်အောင်) လို့ လုပ်ရတယ်လို့ သုံးလေ့ရှိကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အဲဒီလို စာမျိုးကိုလည်း "အိုးဆူအောင်လုပ်တဲ့ စာ" လို့ ပြောလေ့ရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထမင်းအိုးကို ဆူစေတဲ့ မီးတောက်ဟာ စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ဘာဖြစ်လို့ ဆူဝေအောင် မလုပ်နိုင်ရမှာ လဲ။ ဒါပေမဲ့ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်အဖို့ အာဏာတို့ ၊ ဘုန်းတန်ခိုးတို့ ၊ ငွေတို့ ဆိုတာတွေဟာ သာမညတွေပါ။ ပါးစပ်က ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုသည့်တိုင် လေးနက်တဲ့ ဒဿနမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကြီးကျယ်ထင်ရှားတဲ့ စာရေးဆရာ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါဟာ မှန်တယ်။ ဘဝအနေနိမ့်ကျတဲ့ လူအတွက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်မှန်တယ်။

စာရေးဆရာဂျောဆင်းရဲ့ ဘဝဟာ ကျွန်တော်တို့ ဘဝလိုပဲ စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ ဘဝ၊ အကွေ့အကောက်များ တဲ့ ဘဝ၊ ရွက်ကြမ်းရေကျိုဘဝပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ "ကွန်ဆူလို" ဝတ္ထုထဲ မှာ တော့ သူဟာ မိန်းမတိုင်း အတုခိုးလောက်တဲ့ ၊ ယောက်ျားတွေကလည်း နားလည်မြတ်နိုးလောက်တဲ့ မိန်းမစိတ်ကို အသေးစိတ် ရေးခြယ်ပြနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကြီးကျယ်ထင်ရှားတဲ့ စာရေးဆရာဆိုတာ တန်ဖိုးတွေ လေးစားသူဖြစ်ပါတယ်။

သူ့ရဲ့ အဓိကလုပ်ငန်းဟာ ဘဝကို အတွေးအခေါ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ အဆင့်အတန်းကို ရအောင်မြှင့်တင်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်တဲ့ နေရာမှာ အတွေးအခေါ်ကို ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ပေါ်အောင် ဖော်ရပါတယ်။ ဒီလုပ်ငန်းကိုလုပ်ဖို့ ငြင်းဆိုခဲ့ရင် စာရေးဆရာဟာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ မျက်လှည့်ဆရာ တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်နေပြီး စကားလုံးလေးတွေနဲ့ ကစားနေသူတစ်ဦး ပဲ ဖြစ်နေမှာ ပါပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ရေးဖော်စာရေးဆရာတွေက လေးစားကောင်း လေးစားကြမှာ ဖြစ်သော်လည်း သူ့စာအုပ်တွေကိုတော့ ဘယ်သူကမှ စိတ်ဝင်စားကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ စာရေးဆရာဟာ အထက်ပါ လုပ်ငန်းတာဝန်ကို ကျေပွန်ခဲ့တယ် ဆိုရင်တော့ သူ စာရေးရတာကို ပျော်နေမှာ ပါပဲ။ ဒီလိုလုပ်နိုင်ခဲ့ရင် စာရေးဆရာဟာ သူထင်ဟပ်ပြတဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ချီးမြှင့်မြှောက်စားခြင်းခံရပြီး သူ့ခေတ်ရဲ့ ပဲ့တင်သံကိုထုတ်လုပ်ပေးနိုင်မှာ ပါပဲ။ လူတွေကို သူတို့ ရဲ့ စနစ်ကျတဲ့ မှန်ကန်တဲ့ ရုပ်ပုံလွှာများကို ရေးပြခြင်းဖြင့် ကမ္ဘာလောကကြီးကို ပုံသွင်းဖန်တီးရာမှာ ပါဝင်ကူညီနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

(အထက်ပါ ဆောင်းပါးမှာ ပြင်သစ် စာရေးဆရာ၊ ဝေဖန်ရေးဆရာ၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးဆရာ၊ ဝတ္ထုရေးဆရာ အန့်ဒရေမော်ရွိုင်းရဲ့ ဆောင်းပါးဖြစ်ပါတယ်။ မော်ရွိုင်းဟာလေနက်မောင်ဒစ္စရယ်လီ၊ ဂန္ဒီ၊ ဘိုင်ရှန်၊ ရှာတိုဘရိုင်ယန်တို့ ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေ၊ သမိုင်းကျမ်းတွေ၊ ဝေဖန်ရေးကျမ်းတွေကို ရေးခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဆောင်းပါးကိုလည်း ဆက်လက်ဖော်ပြသွားပါ့မယ်။ မြန်မာပြန်သူ)

၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
